

UZASADNIENIE

A. P. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 23 września 2010 roku, **sygn. akt II K 137/10** za:

a) czyn z art. 279 § 1 kk popełniony w dniu 26 lutego 2010 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 zł;

b) czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 289 § 2 kk i art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 26 lutego 2010 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 zł,

przy czym na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk połączono w/w kary pozbawienia wolności i wymierzono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat tytułem próby, dozór kuratora oraz na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk, art. 86 § 2 kk połączono w/w kary grzywny i wymierzono łączną karę grzywny 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 zł, którą wykonał w całości, obowiązek naprawienia szkody,

gdzie następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 14 czerwca 2011 roku zarządzono skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono mu okres zatrzymania w dniu 02 marca 2010 roku, które postanowieniem z dnia 17 maja 2012 roku, w sprawie II Ko 375/12 zostało uchylone w całości, którą wykonał w całości;

II. Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 24 lipca 2015 roku, **sygn. akt VIII K 35/12** za czyn z art. 297 § 1 kk i z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 16 stycznia 2009 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby, karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych stawka, którą wykonano w całości, dozór kuratora, obowiązek naprawienia szkody,

gdzie następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 04 października 2018 roku, w sprawie II Ko 787/18 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonyj kary pozbawienia wolności, którą odbywa obecnie;

III. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 09 maja 2016 roku, **sygn. akt II K 67/16** za czyn z art. 178a § 1 kk popełniony w dniu 06 lutego 2016 roku na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym, zobowiązanie do wykonywania pracy zarobkowej, zobowiązanie do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat, świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł,

gdzie następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 29 listopada 2018 roku, w sprawie 1015/18 zarządzono mu w miejsce pozostałej do odbycia kary ograniczenia wolności, wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności;

IV. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 25 lipca 2018 roku, **sygn. akt II K 111/18** za czyn z art. 288 § 1 kk popełniony w dniu 04 marca 2018 roku na karę 200 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny za równoważną kwocie 10 zł, na poczet której zaliczono mu okres zatrzymania w dniu 13 marca 2018 roku godz. 13:45 do dnia 13 marca 2018 roku godz. 14:47, jako 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności, przyjmując, że 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny 2 stawkom dziennym grzywny, którą wykonał w całości, obowiązek naprawienia szkody;

V. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 10 kwietnia 2019 roku, **sygn. akt II K 11/19** za:

a) czyn z art. 278 § 1 kk popełniony w okresie od 2 do 14 listopada 2018 roku;

b) czyn z art. 278 § 1 kk popełniony w okresie od 15 lipca 2018 roku do 29 grudnia 2018 roku,

przy czym ustalono, że w/w czyny stanowiły ciąg przestępstw i wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono mu okres zatrzymania od dnia 11 grudnia 2018 roku godz. 8:35 do dnia 11 grudnia godz. 11:00, jako jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności, przyjmując, że 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, obowiązek naprawienia szkody

Dowód:

- odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie (k. 15-15v, k. 17, k. 19-19v, k. 29-29v)

- odpisy postanowień Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie (k. 16-16v, k. 20, k. 21)

- odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Toruniu (k. 26-26v)

--opinia o skazanym (k. 7-10, k. 49-55)

A. P. odbywa obecnie karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 24 lipca 2015 roku, sygn. akt VIII K 35/12. Następnie odbywać będzie zastępczą karę pozbawienia wolności orzeczoną w miejsce kary 12 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 09 maja 2016 roku, sygn. akt II K 67/16 i karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 10 kwietnia 2019 roku, sygn. akt II K 11/19.

Z opinii o skazanym Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego Nr 1 w G. wynika, że A. P. odbywa karę w systemie programowanego oddziaływania, z zadań w nim zawartych wywiązuje się właściwie. Zachowanie A. P. podczas pobytu w warunkach izolacji więziennej nie budzi żadnych zastrzeżeń, skazany właściwie funkcjonuje w grupie współosadzonych, jak również względem przełożonych. Dobrze dba o porządek i czystość w celi mieszkalnej. Na poziomie dobrym przestrzega zasad określonych regulaminie organizacyjno-porządkowym wykonywania kary pozbawienia wolności. Nie przejawia cech dominacji czy posługiwania się przemocą w izolacji penitencjarnej. A. P. dotychczas nie był karany dyscyplinarnie, dwa razy nagradzany za wykonywane prace. Jest nieodpłatnie zatrudniony na terenie zakładu karnego w warsztacie kwatermistrzowskim. Nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej. Ukończył w zakładzie karnym kurs o kierunku malarz. Stwierdzono u niego uzależnienie od alkoholu. Stopień demoralizacji A. P. z uwagi na charakter popełnionych przestępstw określono na umiarkowany.

Dowód:

- opinia o skazanym (k. 7-10, k. 49-55)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na wstępie należało ustalić, jaki porządek prawny powinien być uwzględniany przy ocenie warunków do wydania wobec skazanego A. P. wyroku łącznego.

Art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw stanowi, że przepisów znowelizowanego rozdziału IX kodeksu karnego nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy (tj. 1 lipca 2015 roku) chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie tej ustawy. Z powyższego wynika, że w sytuacji, gdy wszystkie przestępstwa zostały popełnione przed 1 lipca 2015 roku oraz przed tą datą orzeczono prawomocnie kary za te przestępstwa, wyłączone jest stosowanie Kodeksu karnego w nowym brzmieniu. W wypadkach zaś popełnienia czynu w poprzednim stanie prawnym, a skazania po nowelizacji, do orzekania kary łącznej znajdzie zastosowanie reguła art.

4 § 1 kk. Oznacza to, że Sąd ustalając, że doszło do zbiegu przestępstw, będzie musiał ocenić, którą ustawę zastosować w zakresie ewentualnego orzeczenia kary łącznej, kierując się kryterium ustawy względniejszej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915).

Wobec powyższego, Sąd dokonywał oceny z punktu widzenia sytuacji prawnej A. P. i uregulowań dotyczących kary łącznej w brzmieniu do 30 czerwca 2015 roku i w brzmieniu od 1 lipca 2015 roku.

Po dokonaniu analizy, Sąd doszedł do przekonania, że ustawą względniejszą dla skazanego jest Kodeks karny w brzmieniu po 01 lipca 2015 roku.

Stwierdzenia wymaga, że – w oparciu o przepisy obowiązujące przed 01 lipca 2015 roku – Sąd wydaje wyrok łączny, jeżeli zachodzą warunki pozwalające na orzeczenie kary łącznej określone w art. 85 kk, a dodatkowo osoba została skazana co najmniej dwoma prawomocnymi wyrokami (art. 569 § 1 kpk).

Oznacza to, że warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy dwoma lub więcej, prawomocnymi wyrokami, wymierzono wobec tej samej osobie kary tego samego rodzaju lub inne kary, jednak muszą to być kary podlegające łączeniu, za dwa lub więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Zawarty w art. 85 kk zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który został wydany przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (uchwała Sądu Najwyższego z 25 lutego 2005r., I KZP 36/04, publ. w OSNKW nr 2, poz. 13 z 2005 roku). Nie ma natomiast znaczenia czy kary wymierzone takimi wyrokami zostały już wykonane, a w razie ich wykonania okres ten podlega zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej.

Wskazać należy, że wyrok skazujący A. P., opisany w pkt. 1 został wydany w dniu 23 września 2010 roku, w sprawie II K 137/10. Przed tą datą skazany dopuścił się występku, za który skazano go w w/w procesie oraz występku, za który został skazany w sprawie VIII K 35/12. Przestępstwa te tworzą zbieg, obejmujący rozstrzygnięcia o karach zasadniczych zawartych w wyrokach:

- a) Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 23 września 2010 roku, sygn. akt II K 137/10,
- b) Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 24 lipca 2015 roku, sygn. akt VIII K 35/12.

Łączeniu podlegały zatem kary:

- łączna kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności

oraz

- łączna kara grzywny 150 stawek dziennych,

- kara grzywny w wysokości 50 stawek dziennych.

Zgodnie z art. 86 § 1 kk, granice kary łącznej wyznaczają najwyższa z kar jednostkowych oraz ich suma, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności. W analizowanym przypadku ta granica wynosi:

- 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 3 lata pozbawienia wolności

- 150 stawek dziennych oraz 200 stawek dziennych.

Zaliczeniu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności podlegałaby wykonana w całości kara pozbawienia wolności orzeczona w sprawie II K 137/10.

Dokonując analizy pod kątem przepisów obowiązujących od dnia 01 lipca 2015 roku, stwierdzenia wymaga, że zgodnie z art. 85 § 2 kk wprowadzonym do ustawy Kodeks karny ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, podstawą orzeczenia kary łącznej są nie tylko wymierzone, ale podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, za które wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Oznacza to, że łączeniu, w myśl znowelizowanych przepisów, nie podlegają kary, które już zostały wykonane. Zgodnie z art. 87 § 1 kk, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.

Wobec tego analizie Sądu pod kątem ich połączenia według znowelizowanych przepisów mogłyby podlegać wyłącznie kary orzeczone wobec A. P. w wyroku:

- Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 24 lipca 2015 roku, sygn. akt VIII K 35/12,
- Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 09 maja 2016 roku, sygn. akt II K 67/16,
- Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 10 kwietnia 2019 roku, sygn. akt II K 11/19.

W niniejszej sprawie nie wystąpiły okoliczności wyłączające wydanie wyroku łącznego w rozumieniu art. 85 § 3 kk, ponieważ żaden ze wskazanych wyroków zapadłych w stosunku do skazanego nie został orzeczony za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu.

Łączeniu podlegają zatem kara:

- 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- 12 miesięcy ograniczenia wolności, która po zastosowaniu art. 87 § 1 kk równa jest karze 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- 1 roku pozbawienia wolności.

Odnosząc się z kolei do wymiaru kary łącznej, według art. 86 § 1 kk obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku, Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając w przypadku kary pozbawienia wolności - 20 lat. W tej sytuacji, stwierdzić należy, że kara łączna możliwa do wymierzenia wobec A. P. mieści się w granicach od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najsurowsza z wymierzonych kar) do 3 lat pozbawienia wolności (suma orzeczonych kar).

Nadto na uwagę zasługuje, że na poczet wymierzonej w oparciu o te zasady kary łącznej zaliczeniu podlega okres dotychczas wykonanej kary ograniczenia wolności w sprawie II K 67/16 w wymiarze 4 miesięcy i 13 dni, odpowiadający 67 dniom pozbawienia wolności, okres zatrzymania w sprawie II K 11/19 w dniu 11 grudnia 2018 roku w godz. od 8:35 do godz. 11:00, jako jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności, przyjmując, że 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności oraz okres dotychczas odbytej kary w sprawie VIII K 35/12 od dnia 08 lutego 2019 roku.

W ramach zatem wskazanych granic kar możliwych do wymierzenia jako kara łączna Sąd powinien dokonać oceny w jakim rozmiarze kara łączna winna być orzeczona wobec A. P..

I tak zgodnie z dyrektywami wymiaru kary łącznej określonymi w przepisie art. 85a kk obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie z poglądem prezentowanym w doktrynie, a akceptowanym przez niniejszy Sąd, na gruncie tych przepisów zachowują znaczenie i funkcje zasady oraz dyrektywy wypracowane w doktrynie i orzecznictwie

wymiaru kary łącznej, do czasu tej nowelizacji (Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, k. 649.)

Dokonując ustalenia kary łącznej, która powinna być orzeczona, godzi się podkreślić, że kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym wyrokiem łącznym, przy czym, Sąd wydając wyrok łączny, nie rozstrzyga ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie skazanego w zakresie poszczególnych przestępstw, a jedynie rozważa przedmiotowo - podmiotowy związek zachodzący między przestępstwami, w zakresie których kary podlegają łączeniu oraz kładzie nacisk na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma odnieść w stosunku do skazanego nowo wymierzona kara.

Zważyć trzeba, że orzeczenie kary łącznej nie jest sposobem na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw, nie ma służyć ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się dopuścił. Popełnienie więcej jak jednego przestępstwa powinno skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar niż za nią przemawiać, albowiem stanowi negatywną co do sprawcy przesłankę prognostyczną.

Wymierzenie bowiem kary przy zastosowaniu całkowitej absorpcji prowadziłyby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłyby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 października 2007 roku w sprawie II AKa 183/07, Prokuratura i Prawo 2008/4/17/1 i z 4 października 2000 roku w sprawie II AKa 175/00, KZS /2000/10/3, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 7 maja 2009 roku w sprawie IIAKa104/09, przegląd orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Nr (...)). Zatem Sąd uznał, że zastosowanie zasady pełnej absorpcji jest uzasadnione wtedy, gdy przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy.

Przyjmuje się, że priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji (tj. częściowej absorpcji), natomiast kara łączna, orzeczona na zasadzie absorpcji lub kumulacji - wyjątkiem. Zaznaczenia wymaga, że automatyczne stosowanie zasady kumulacji - byłoby wyrazem formy odpłaty, zaś zasady absorpcji - wyrazem formy nagrody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 15 maja 2008 roku, w sprawie II AKa 98/08, KZS 2009/12/47).

Odnosząc to do granic kary łącznej, zważywszy na okoliczności niniejszej sprawy, Sąd uznał, że zasadna jest ocena, że A. P. kara łączna powinna zostać wymierzona z zastosowaniem zasady asperacji.

Przystępując do wymiaru kary łącznej wobec skazanego w ramach wskazanych granic, Sąd miał też na uwadze, że wymierzając karę łączną uwzględnić należy głównie związek podmiotowo - przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację, czas i miejsce popełnienia każdego z nich.

Analiza związku podmiotowo-przedmiotowego w niniejszej sprawie nie pozwala na przyjęcie, że był to związek ścisły i nieprzerwany. Zważyć należy, że pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez A. P. nie zachodził bliski związek czasowy, bowiem czyny objęte w/w wyrokami były popełnione w przeciągu kilku lat. Czyn w sprawie VIII K 35/12 został popełniony 16 stycznia 2009 roku, w sprawie II K 67/16 - 06 lutego 2016 roku (po ponad 7 latach), a czyny w sprawie II K 11/19 - w okresie od 02 do 14 listopada 2018 roku oraz od 15 lipca do 29 grudnia 2018 roku (po ponad 9 latach od pierwszego czynu i po ponad dwóch latach od drugiego czynu). Nie zachodził nadto bliski związek miejscowy. Czyn w sprawie VIII K 35/12 został popełniony w T., a czyny w sprawie II K 67/16 i II K 11/19 w W.. Czyny te skierowane były też przeciwko innym dobrom - sprawie II K 67/16 przeciwko bezpieczeństwu ruchu, a także życiu i zdrowiu. Czyny w sprawie VIII K 35/12 i II K 11/19 skierowane były zaś przeciwko mieniu.

Dodatkowo za zastosowaniem zasady asperacji przemawiała potrzeba uwzględnienia prewencyjnego oddziaływania kary, tak w znaczeniu prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Skazany jest osobą, która na przestrzeni wielu lat nie wyciągnęła żadnych konstruktywnych wniosków ze swoich sprzecznych z prawem działań, a oceny tej nie zmieniają w żadnym razie jego werbalne zapewnienia o krytycznym stosunku do popełnionych przestępstw. Przy

orzekaniu kary łącznej wobec A. P. należało także uwzględnić opinię dotyczącą skazanego z miejsca odbywania kary pozbawienia wolności. W opinii z Zakładu Karnego nr 1 w G. wskazano, że generalnie zachowanie skazanego podczas pobytu w warunkach izolacji więziennej nie budzi żadnych zastrzeżeń, skazany właściwie funkcjonuje w grupie współosadzonych, jak również względem przełożonych. Na poziomie dobrym przestrzega zasad określonych regulaminie organizacyjno-porządkowym wykonywania kary pozbawienia wolności. Nie przejawia cech dominacji czy posługiwania się przemocą w izolacji penitencjarnej. A. P. dotychczas nie był karany dyscyplinarnie, dwa razy nagradzany za wykonywane prace.

Uwzględniając rodzaj i zakres popełnionych przez skazanego przestępstw, orzeczenie kary łącznej nie może stanowić dla skazanego swoistej premii, niwecząc cele jakie przyświecały sądom wymierzającym poszczególne kary jednostkowe. Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że przepisy art. 85 kk i art. 86 kk określają w sposób ogólny zasady orzekania kary łącznej, lecz nie zawierają nakazu kierowania się wyłącznie dyrektywą pełnej absorpcji w odniesieniu do każdego skazanego. Racjonalizacja kary orzekanej w wyroku łącznym nie musi być rozumiana wyłącznie jako łagodzenie karania i mieć charakteru jednokierunkowego (por. wyrok SN z 21.08.2007r. sygn. II KK 96/07, OSNKW 2008, z. 1, poz. 6; podobnie postanowienie SN z 23.01.2007r. sygn. IV KK 459/06, Prokuratura i Prawo 2007/5/1).

W ocenie Sądu zastosowaniu zasady absorpcji sprzeciwiał się brak bliskiego związku przedmiotowo-podmiotowego popełnionych przestępstw, zwłaszcza jednorodzajowości naruszonych dóbr i rozpiętość czasowa czynów. Nadto zachowanie skazanego w zakładzie karnym, choć jest okolicznością uwzględnianą przy wymiarze kary w wyroku łącznym, nie może jednocześnie być traktowane jako jedyny czynnik jej wymiaru. Skazany, który podporządkowuje się rygorom penitencjarnym i prezentuje postawy zgodne z regulaminem, realizuje swoje obowiązki i trudno uznawać to za nadzwyczajną zasługę, wystarczającą do zredukowania kary łącznej do najwyższej z wymierzonych kar. Analiza całokształtu wskazanych okoliczności, doprowadziła zatem Sąd do przekonania, że przy zastosowaniu wobec A. P. zasady asperacji powinna być wymierzona kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 86 § 1 kk, art. 91 § 2 kk oraz art. 87 § 1 kk połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawie VIII K 35/12 Sądu Rejonowego w Toruniu oraz w sprawie II K 11/19 Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie oraz karę ograniczenia wolności orzeczoną w sprawie II K 67/16 Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie i orzekł wobec A. P. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd, na podstawie art. 576 § 1 kpk, pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach, a nie objęte wyrokiem łącznym, pozostawił do odrębnego wykonania.

Na podstawie art. 572 kpk Sąd umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

Sąd na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres dotychczas wykonanej kary ograniczenia wolności w sprawie II K 67/16 w wymiarze 4 miesięcy i 13 dni, odpowiadający 67 dniom pozbawienia wolności, okres zatrzymania w sprawie II K 11/19 w dniu 11 grudnia 2018 roku w godz. od 8:35 do godz. 11:00, jako jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności, przyjmując, że 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności oraz okres dotychczas odbytej kary w sprawie VIII K 35/12 od dnia 08 lutego 2019 roku;

Mając na uwadze sytuację materialną A. P., Sąd zwolnił skazanego od zapłaty wydatków poniesionych w niniejszym postępowaniu, którymi obciążył Skarb Państwa.